

Τίτλος πρωτοτύπου: *Winter recipes from the collective*

Συγγραφέας: Louise Glück

Copyright © 2021, Louise Glück

All rights reserved

Copyright © 2022, ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε.

Για την ελληνική γλώσσα σε όλη την ηπειρωτική Ευρώπη

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου συνολικά ή τμηματικά με οποιοδήποτε τρόπο ή μέσον χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΕΙΡΑ: ΠΟΙΗΣΗ

ISBN: 978-618-5617-09-7

Πίνακας εξωφύλλου: © Shanghai Museum

Καλλιτέχνης: Qing Dynasty Zhu Da από τη συλλογή *Landscape with Birds and Flowers*

Φωτογραφία Louise Glück: © Katherine Wolkoff

Εκδόσεις ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε. / ΣΙΟΛΑ-ΑΛΕΞΙΟΥ

Κομνηνών 24, Αθήνα 114 72

Τηλ. 210 6426393

Fax 210 6459312

E-mail info@stereoma-sa.gr

www.stereoma-sa.gr

Facebook: Εκδόσεις Στερέωμα

ΛΟΥΙΖ ΓΚΛΙΚ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

WINTER RECIPES
FROM THE COLLECTIVE

Δίγλωσση έκδοση

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΧΑΡΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

CONTENTS

Poem	12
The Denial of Death	16
Winter Recipes from the Collective	30
Winter Journey	40
Night Thoughts	48
An Endless Story	50
Presidents' Day	62
Autumn	64
Second Wind	70
The Setting Sun	72
A Sentence	84
A Children's Story	86
A Memory	88
Afternoons and Early Evenings	90
Song	92

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ποίημα	13
Η άρνηση του θανάτου	17
Χειμωνιάτικες συνταγές από την κοινότητα	31
Χειμερινό ταξίδι	41
Νυχτερινές σκέψεις	49
Μια ιστορία χωρίς τέλος	51
Ημέρα των προέδρων	63
Φθινόπωρο	65
Δεύτερος άνεμος	71
Ο ήλιος που δύνει	73
Μια πρόταση	85
Μια παιδική ιστορία	87
Μια ανάμνηση	89
Απογεύματα και δειλινά	91
Τραγούδι	93

P O E M

Day and night come
hand in hand like a boy and a girl
pausing only to eat wild berries out of a dish
painted with pictures of birds.

They climb the high ice-covered mountain,
then they fly away. But you and I
don't do such things—

We climb the same mountain;
I say a prayer for the wind to lift us
but it does no good;
you hide your head so as not
to see the end—

Downward and downward and downward and downward
is where the wind is taking us;

I try to comfort you
but words are not the answer;
I sing to you as mother sang to me—

ΠΟΙΗΜΑ

Η μέρα και η νύχτα έρχονται
χέρι με χέρι σαν ένα αγόρι κι ένα κορίτσι
που στέκονται μόνο για να φάνε άγρια μούρα από ένα
 πιάτο
διακοσμημένο με σχέδια πουλιών.

Ανεβαίνουν το ψηλό χιονισμένο βουνό,
και στη συνέχεια πετούν μακριά. Εσύ κι εγώ όμως
δεν κάνουμε τέτοια πράγματα —

Ανεβαίνουμε το ίδιο βουνό·
προσεύχομαι στον άνεμο να μας σηκώσει
αλλά δεν ωφελεί·
κρύβεις το πρόσωπό σου
για να μη δεις το τέλος —

Όλο και πιο κάτω και πιο κάτω και πιο κάτω και πιο κάτω
εκεί μας πάει ο άνεμος·

Προσπαθώ να σε παρηγορήσω
όμως τα λόγια δεν είναι η απάντηση·
σου τραγουδώ όπως μου τραγουδούσε η μητέρα μου —

Your eyes are closed. We pass
the boy and girl we saw at the beginning;
now they are standing on a wooden bridge;
I can see their house behind them;

How fast you go they call to us,
but no, the wind is in our ears,
that is what we hear—

And then we are simply falling—

And the world goes by,
all the worlds, each more beautiful than the last;

I touch your cheek to protect you—

Τα μάτια σου είναι κλειστά. Προσπερνάμε
το αγόρι και το κορίτσι που είδαμε στην αρχή·
τώρα στέκονται σε μια ξύλινη γέφυρα·
μπορώ να διακρίνω το σπίτι τους στο βάθος·

Πόσο γρήγορα πηγαίνετε μας φωνάζουν,
αλλά όχι, ο άνεμος είναι στ' αυτιά μας,
αυτόν ακούμε —

Κι έπειτα απλώς πέφτουμε —

Κι ο κόσμος περνάει από μπροστά μας,
όλοι οι κόσμοι, ο καθένας πιο όμορφος από τον
προηγούμενο·

Αγγίζω το μάγουλό σου για να σε προστατεύσω —

THE DENIAL OF DEATH

1. A TRAVEL DIARY

I had left my passport at an inn we stayed at for a night or so whose name I couldn't remember. This is how it began.
The next hotel would not receive me,
a beautiful hotel, in an orange grove, with a view of the sea.
How casually you accepted
the room that would have been ours,
and, later, how merrily you stood on the balcony,
pelting me with foil-wrapped chocolates. The next day
you resumed the journey we would have taken together.

The concierge procured an old blanket for me.
By day, I sat outside the kitchen. By night, I spread my
blanket
among the orange trees. Every day the same, except for the
weather.

Η ΑΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

1. ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Είχα αφήσει το διαβατήριό μου σ' ένα πανδοχείο όπου
μείναμε για μια δυο νύχτες
το όνομα του οποίου δεν μπορούσα να θυμηθώ. Έτσι
άρχισαν όλα.

Το επόμενο ξενοδοχείο αρνήθηκε να με δεχθεί,
ένα όμορφο ξενοδοχείο, σ' έναν πορτοκαλέωνα, με θέα τη
θάλασσα.

Πόσο αδιάφορα δέχθηκαν
το δωμάτιο που θα ήταν το δικό μας,
κι, αργότερα, πόσο εύθυμα στάθηκαν στο μπαλκόνι,
εκτοξεύοντας προς το μέρος μου σοκολάτες τυλιγμένες σε
αλουμινόχαρτο. Την επόμενη μέρα
συνέχισες το ταξίδι που θα κάναμε μαζί.

Ο θυρωρός μού έφερε μια παλιά κουβέρτα.
Τη μέρα, καθόμουν έξω απ' την κουζίνα. Τη νύχτα,
έστρωνα την κουβέρτα μου
ανάμεσα στις πορτοκαλιές. Κάθε μέρα τα ίδια, μόνο ο
καιρός άλλαζε.

After a time, the staff took pity on me.
The busboy would bring me food from the evening meal,
the odd potato or bit of lamb. Sometimes a postcard
arrived.

On the front, glossy landmarks and works of art.
Once, a mountain covered in snow. After a month or so,
there was a postscript: *X sends regards.*

I say a month, but really I had no idea of time.
The busboy disappeared. There was a new busboy, then
one more, I believe.
From time to time, one would join me on my blanket.

I loved those days! each one exactly like its predecessor.
There were the stone steps we climbed together
and the little town where we breakfasted. Very far away,
I could see the cove where we used to swim, but not hear
anymore
the children calling out to one another, nor hear
you anymore, asking me if I would like a cold drink,
which I always would.

Μετά από λίγο, το προσωπικό με λυπήθηκε.
Ο βοηθός σερβιτόρου μού έφερε φαγητό απ' το δείπνο,
μια πατάτα που είχε ξεμείνει, λίγο αρνί. Πότε πότε έφτανε
μια καρτ ποστάλ.
Στην μπροστινή όψη, λαμπερά αξιοθέατα και έργα τέχνης.
Μια φορά, ένα βουνό καλυμμένο με χιόνι. Μετά από έναν
μήνα περίπου,
ένα υστερόγραφο: *Χαιρετισμούς από τον Χ.*

Λέω έναν μήνα, αλλά στην πραγματικότητα είχα χάσει
την αίσθηση του χρόνου.
Ο βοηθός σερβιτόρου εξαφανίστηκε. Ήρθε ένας νέος
βοηθός σερβιτόρου, στη συνέχεια ένας ακόμα,
νομίζω.
Κάπου κάπου, μοιραζόμουν την κουδέρτα μ' έναν από
αυτούς.

Τις λάτρευα εκείνες τις ημέρες! κάθε μία ίδια και
απαράλλαχτη με την προηγούμενη.
Υπήρχαν τα πέτρινα σκαλιά που ανεβήκαμε μαζί
και η μικρή πόλη όπου φάγαμε πρωινό. Πολύ μακριά
μπορούσα να διακρίνω τον όρμο όπου κολυμπούσαμε
κάποτε, αλλά δεν μπορώ ν' ακούσω πια
τα παιδιά να φωνάζουν το ένα στ' άλλο, δεν μπορώ
ν' ακούσω
εσένα πια, να με ρωτάς αν θα ήθελα ένα παγωμένο ποτό,
που πάντα ήθελα.

When the postcards stopped, I read the old ones again.
I saw myself standing under the balcony in that rain
of foil-covered kisses, unable to believe you would
 abandon me,
begging you, of course, though not in words—

The concierge, I realized, had been standing beside me.
Do not be sad, he said. You have begun your own journey,
not into the world, like your friend's, but into yourself and
 your memories.
As they fall away, perhaps you will attain
that enviable emptiness into which
all things flow, like the empty cup in the Daodejing—

Everything is change, he said, and everything is connected.
Also everything returns, but what returns is not
what went away—

We watched you walk away. Down the stone steps
and into the little town. I felt
something true had been spoken
and though I would have preferred to have spoken it myself
I was glad at least to have heard it.

Όταν σταμάτησαν να έρχονται οι καρτ ποστάλ, διάβαζα
πάλι τις παλιές.

Είδα τον εαυτό μου να στέκεται κάτω απ' το μπαλκόνι,
μέσα σ' εκείνη τη βροχή
από φιλά τυλιγμένα σε αλουμινόχαρτο, αδυνατώντας να
πιστέψω ότι θα με εγκατέλειπες,
εκλιπαρώντας σε, ασφαλώς, αλλά όχι με λόγια —

Ο θυρωρός, διαπίστωσα, στεκόταν πλάι μου.
Μην είσαι λυπημένη, είπε. Ξεκίνησες το δικό σου ταξίδι,
όχι στον κόσμο, όπως ο φίλος σου, αλλά στον εαυτό σου
και στις αναμνήσεις σου.

Καθώς σβήνουν, ίσως κατακτήσεις
εκείνη την αξιοζήλευτη κενότητα όπου μέσα της
τα πάντα ρέουν, όπως το κενό κύπελο στο Τάο Τε
Τσινγκ —

Τα πάντα είναι αλλαγή, είπε, και τα πάντα συνδέονται.
Επίσης τα πάντα επιστρέφουν, αλλά ό,τι επιστρέφει
δεν είναι αυτό που έφυγε —

Σε είδαμε να αναχωρείς. Να κατεβαίνεις τα πέτρινα
σκαλιά,
και να κατευθύνεσαι στη μικρή πόλη. Ένωσα
πως κάτι αληθινό είχε ειπωθεί
και παρόλο που θα προτιμούσα να το 'χα πει εγώ η ίδια
ήμουν ευτυχησμένη που τουλάχιστον το είχα ακούσει.